

Hete en minder hete vuren

Brutaal, grappig, zwartgallig en bij momenten zo herkenbaar. In de korte maar heftige eenakter *Met vuur spelen* van August Strindberg smijten de Roovers zich in het spelplezier én met borden.

Een vader en moeder, hun verwende zoon, zijn vrouw, zijn minnares (en ook een beetje die van de vader) en een oude vriend des huizes (en ook een beetje minnaar van de vrouw). Zet ze samen in één ruimte en meer is er niet nodig om de situatie te doen ontvlammen. Bracht het Antwerpse collectief de Roovers vorig seizoen de oubollige deurenkomedie/relatiefarce *Le din-don* dan voelt deze Strindberg beduidend minder gedateerd (al is er nog wel de vage referentie naar een deurenkomedie in het decor waar de acteurs/personages tussen

de panelen luistervinken).

Sara De Bosschere, Sofie Sente, Luc Nuyens en Bert Haelvoet spelen deze tragikomedie lichtvoetig maar hun dialogen bezitten een verraderlijk grimmige en analytische ondertoon. Schrijfster Judith Herzberg biedt hen met haar vertaling een steekspel met woorden, een staccato dat ook resoneert in de ritmering van de scènes. "Laten we snel beslissen want straks is het etenstijd", klinkt aan het slot. Zo gemakkelijk wordt het relationele brandje hier geblust, ongetwijfeld tot iemand opnieuw zin heeft om te stoken. *'Love will tear us apart. Again'*. Indeed.

Te perfect

Zo knetterend het vuur bij de Roovers, zo lauw voelt *Het Laatste*

Vuur van KVS en het Rotterdamse RO Theater. Het was nochtans een coproductie om naar uit te zien. *Het Laatste Vuur*, een tekst van Dea Loher, werd in Duitsland uitgeroepen tot beste theaterstuk van 2008. Eerder werd de samenwerking tussen KVS en RO Theater al gelauwerd met een selectie op het Theaterfestival 2007 met Lohers vorige tekst *Onschuld*.

Het Laatste Vuur - zo klonk het - zou nog beter zijn want tot in de puntjes geperfectioneerd. Dat klopt maar daar knelt ook het schoentje. Er bestaat zoiets als overperfectie, het 'doodschilderen' zoals ze dat in de schone kunsten zeggen, en dat is het geval bij *Het Laatste Vuur* dat echte emotie ontbeert wegens te bestudeerd.

Loher toont dat ze de hippe ver-

teltechnieken onder de knie heeft, met een verhalenmozaïek (zoals in films als *Magnolia*) en het spel met directe en indirecte rede en liedjes (Johan Simons' *Tien Geboden* bij NTGent). Regisseur Alize Zandwijk toomt haar expressionistische smaak in en laat de tekst voor zich spreken.

Daarin staat de dood van een kind centraal en wat dat doet met een buurt waarin iedereen zijn psychisch of fysiek leed te torsen heeft. Er is de vreemdeling/getraumatiseerde ex-soldaat, het scheidende koppel, de dementerende moeder, de geïsoleerde drugsverslaafde, de eenzame borstgeampunteerde lerares en de schizofrene politieagente. Om maar te zeggen dat Loher het leed niet schuwt. Ze legt het er vingerdik op, maar het

FOTO LEO VAN VELZEN

■ **Het Laatste Vuur bij het RO Theater onder regie van Alize Zandwijk: teveel drama, te weinig suggestie.**

glijdt ook zo af van het sneeuwta-pijten decor bij deze voorstelling waarover de tekst hangt als een loodzwaar gordijn, die te weinig adem- en speelruimte biedt. *Het Laatste Vuur* mankeert omdat het 'teveel' bevat: teveel drama, teveel tekst, te veel illustratie en desgevallend te weinig suggestie. Vaak

raakt een schets meer dan een ingekleurd plaatje. (LILA)

Met vuur spelen tot 8 mei op tournee. www.deroovers.be. *Het laatste vuur* tot 14 maart in KVS, Brussel. Daarna ook nog in RO Theater, Rotterdam. www.rotheater.nl, www.kvs.be